

קול קורא שנשלח לחברי אור הרמב"ם

בתאריך: טז בשבט תשפ"ב; 18.1.22

מאת אדיר דחוח-הלוי

"אֶת פְּנֵי מִבֵּין חֻמָּה וְעֵינַי כְּסִיל בְּקֶצֶה אֶרֶץ" (מש' יז, כד), ושם פירש רס"ג:

"עניינו שבעל התבונה, כאשר תבריק לו בדבר ותרמוז לו בעניין, כבר עמד עליו [דהיינו יבין דבר מתוך דבר במהירות רבה], והכסיל הרי כאילו אינו נוכח, אלא כמי שהוא במרחק רב; כפי שידעת שמשה פירש מאשתו ברמז כשאמר לו ה': 'לֶךְ אִמֹר לָהֶם שׁוּבוּ לָכֶם לְאֶהְלִיכֶם, וְאַתָּה פֹּה עֹמֵד עִמָּדִי' [דב' ה, כו-כז], וזולתו [=לעומתו התועים אחרי ההבל שבכל דור ודור] 'הַשֵּׁבֶם וְשַׁלַּח לְאִמֹר שׁוּבוּ נָא אִישׁ מִדְרָכּוֹ הֲרֵעָה' [יר' לה, טו], ולא פעל בהם. ואפשר עוד שכוונתו שהחכם לוקח את העניינים בדרך הקלה והקרובה, והכסיל באופן הרחוק ביותר".

***

"גַּם אֲוִיל מִחְרִישׁ חָכָם יִחְשַׁב אֶטֶם שְׁפָתָיו נְבוֹן" (מש' יז, כח), ושם פירש רס"ג:

"דיבור זה מחייב לדון לזכות, [והוא] מצוּוּן: אם ראית אדם שותק חשוב אותו חכם עד שתיוודע לך סכלותו, וכך הבלתי-ידוע חשוב אותו צדיק עד שיתברר לך רשעו, ולפיכך ציוו קדמוננו ז"ל: 'והווי דן את כל אדם לכף זכות' [אבות א, ו]".

ובדברי רס"ג לעיל טמונה התשובה לאחת ההתעיות הגדולות ביותר בדורנו והיא החובה כביכול לדון "כל אדם" לכף זכות, ואין זו חובה אלא באדם אשר הוא אדם, ולא באדם אשר הוכח לנו רשעו ומעלו. דינו של אדם שהוכח לנו רשעו הוא ההיפך הגמור! חובה לדון אותו לכף חובה!

והנה לפניכם פירוש רבנו למשנת אבות המפורסמת (א, ו), בשלוש הפסקות הבאות:

"והווי דן את כל האדם לכף זכות – עניינו שאם היה אדם בלתי ידוע אצלך, שאינך יודע אם הוא צדיק או רשע, וראית שעשה מעשה או שאמר דבר, אם תפרשהו באופן מסוים הרי הוא טוב, ואם תפרשהו באופן אחר הרי הוא רע – דון אותו לטוב ואל תחשוב בו רע.

אבל אם היה אדם ידוע שהוא צדיק, ומפורסם במעשה הטוב, וראית לו מעשה שכל צדדיו מורים שהוא מעשה רע, ואי אפשר להכריע בו שהוא מעשה טוב אלא בדוחק גדול ובאפשרות רחוקה, הרי חובה לפרשו שהוא טוב כיוון שיש שם צד אפשרות שהוא טוב, ואסור לחשדו, ועל זה אומרים [חכמים]: כל החושד בכשרים לוקה בגופו.

וכן אם היה רשע ונתפרסמו מעשיו, וראינו שעשה מעשה שכל צדדיו מראים שהוא טוב ויש בו צד אפשרות רחוק מאד לרע, צריך להיזהר ממנו ולא להאמין בו טוב, כיוון שיש בו אפשרות לרע, אמר: 'כִּי יִחַן קוּלוֹ אֶל תִּאְמָן בּוֹ כִּי נִשְׁבַּע תוֹעֵבוֹת בְּלָבוֹ' [מש' כו, כה]".

וכל כומרי המרדעות השכירים בימינו הם בגדר רשעים, שהרי נתפרסמו מעשיהם וחציבתם, וכן הטפתם להשקפות המינות ורוממם את אנשי המינות כמו רש"י ומכשפי הקבלה למיניהם. התעיית העם אחרי ההבל שבידם מחייבת לדון אותם לכף חובה, ואף אם החליקו בלשונם, והם מומחים להחליק בלשונם ולרגש את חסידיהם בכל מיני הזיות ותכסיסים, כלומר, אף אם הם נדמים לנו כאנשי יושר וצדק – אין להאמין בהם, כי הם שחקנים מעולים ביותר, אשר התמחותם היא הסתרת האמת, כיסוי קלונם וערוותם, והתעיית הציבור אחרי התהו וההבל.

ואציין לדוגמה את קאפח, אשר היה שחקן מעולה, שחקן כל-כך מעולה אשר הצליח להחדיר לרבים שהוא ממשיך דרכו של רבנו: ה"רמב"ם של ימינו", איזו ענווה, איזו צניעות, איזו שפלות רוח – אך הכל שקר וכזב, משחק תעתועים של כומר מחלל-שם-שמים בכיר ביותר, אשר חצב שלמונים משכורות ומענקים במיליונים, וכן שלל טובות הנאה לבלי סוף מתורת משה במשך יובל שנים. ולא רק זאת, אלא אף הודה בקדושתו של ספר הזוהר וחיורף וגידף שם אלהים חיים. ובחירופו הזה הוא גם בעט בפרצופו של סבו שטיפחו, ואשר הקריב את חייו לדרך האמת.

והנני מכיר שחקן אחד, אשר עלה על קאפח רבו עשרות מונים בכישורי המשחק, וככל שעלתה רמת הפוליטיקה המשחק והתעתועים כך העמיק קורדום החוצבים, וככל שהעמיק קורדום החוצבים כך התפשט שכרון השוחד והשלמונים וזיהם עוד ועוד את מקור המים החיים. עד שלא נותר כמעט מאומה מדרך האמת, וכמעט קט והשתיל ששתל אברהם אבינו נעקר.

***

"לְתַאֲוָה יִבְקֶשׁ נִפְרָד בְּכָל תּוֹשִׁיָה יִתְגַּלֵּעַ" (מש' יח, א), ושם פירש רס"ג:

"אין הנפרד מבקש אלא תאוותו, והרי הוא בכל תושיה [=פרטי התורה המצוות והחוקים] יתווכח עמך בעקשנות. [...] וכוונתו באמרו 'נפרד' לחולקים והנפרדים מן האומה [כוונתו לקראים, אשר כפרו במסורת חז"ל כדי שיפרשו את התורה כרצונם], הודיע עליהם שאינם מבקשים אלא תאוותם, ואף אם תביא להם כל הוכחה וראיה יסרבו לך ויתווכחו עמך".

ולא רק הקראים, כומרי הדת בעלי המרדעות באלף השנים האחרונות כפרו במסורת התלמוד שאושרה על-ידי הסנהדרין, והמציאו דת חדשה כדי לפרש כרצונם את התורה. רס"ג מגלה לנו את מטרתם האמיתית: "הודיע עליהם [שלמה המלך] **שאינם מבקשים אלא תאוותם**".

וכן כותב רבנו הרמב"ם בספרו "מורה הנבוכים" (ב, כג): "וכל זמן שהאדם מוצא את עצמו [...] נוטה כלפי התאוה והתענוגות [...] הרי הוא תמיד יטעה וייכשל בכל אשר ילך, **מפני שהוא יחפש השקפות אשר יסייעוהו למה שטבעו נוטה אליו**".

וכבר קרא הפוחז מפוסקיירא לספרו "בעלי הנפש", ושלמה המלך במשלי (כג, ב) יחד עם רס"ג בפירושו שם, גילו את לנו המשמעות האמיתית של צמד מלים זה: "וְשִׁמְתָּ שֹׁכֵן בְּלֵעָךְ אִם בְּעַל נֶפֶשׁ אֶתָּה", ופירש רס"ג שם: "ושים סכין בגרונוך אם אתה **בעל תאוה**".

נמצא, שרדיפת הבצע והתאוות גרמה לחכמי-יועצי-אשכנז לשבש לעוות ולסלף את התורה, כדי שהם יוכלו להמשיך ולדבוק בתאוותיהם ובתועבותיהם. ושכתוב דת משה על-ידי חכמי-

יועצי-אשכנז בהתאם למנהגייהם הרעים והשקפותיהם הפרו-נוצריות, הוא מן המפורסמות. הוכחה קלה לכך ניתן להביא מהכלל הפרו-קראי הידוע שבידם: מנהג דוחה הלכה... ועוד הוכחה קלה ניתן להביא ממחיקת תרגומו של אונקלוס שהוא בגדר תורה-שבעל-פה, והחדרת פירוש רש"י הפרו-נוצרי המתועב במקומו, כאילו פירוש רש"י הוא התורה-שבעל-פה.

ואחתום בדברים שכתבתי בעניין זה במאמרי על רש"י-י-שר"י חלק לו (במבוא):

כדי לאשש את דבריי אביא לכם ראייה מתוך ספרו של פרופ' ישראל תא-שמע: "הלכה, מנהג ומסורת ביהדות אשכנז". לעניות דעתי קטע זה נכתב ברגע נדיר של חשבון-נפש או מתוך גסות-רוח אשכנזית טיפוסית, שהרי חכמי-יועצי-אשכנז אינם חוששים לפשוע ולחמוס ואף להודות על-כך, תוך שהם עוטפים את מעשיהם במלים יפות, ובעזות פנים אף אומרים שזו היא הדרך העולה בית-אל, וזה לשונו שם (עמ' 83-85, ההדגשות נוספו על-ידי):

"במאה הי"א [באשכנז] – בתקופה זו 'כיסה' המנהג יפה את צורכי ההחמרה [=מלים יפות לביטול התורה-שבעל-פה]. [...] במסגרת תפיסת-עולם [...] זו **הכופפת את הספרים לחיים** (ולא להיפך!), נתאפשרה גם התופעה האשכנזית הקבועה והמעניינת של **הגהת ספרי המשנה והתלמוד, באופן מאסיבי וביד חזקה על-פי הסברה ושיקול-הדעת בלבד**, ולא רק מתוך ספרים עתיקים. תופעה זו הוכרה כבר על-ידי החכמים הראשונים, שחיפשו בכל מקום, אחר נוסחאות 'ספרדיות' שהוחזקו בטהרתן. **אך רק לאחרונה הולך ומתברר היקפה של התופעה, תוקפה וממדיה. לא רק מלים וקטעי משפטים הוחלפו בספרים, אלא הרכבות של ממש, ממקורות חיצוניים, מקבילים וזרים, נעשו בחזקת-היד על-ידם [...]**

גוברת ההכרה, כי תהליך זה של **הארמוניזציה ספרותית** [=מלים יפות ומכובסות שנועדו להכשיר את העיוותים הסילופים והזיופים שנעשו על-ידי אבותיו המינים! וראו והתבוננו כיצד מייפים הם את שקריהם!] בכוח הזרוע – **שרובו נעלם מאיתנו, ואך שרידיו הולכים ונחשפים** – הוא שהביא ליצירתה של 'מסורת' ספרותית אשכנזית מיוחדת ונבדלת [=מלים יפות למינות], שעומק העיבוד הספרותי הפך אותה ל'ענף' מקביל ומיוחד לעצמו [...]. 'תיקון' הנוסחאות היה לאבן-נגף מסורתית בדרכם של חכמי האסכולה האשכנזית [=מלים יפות למינים] בכל הדורות, והם עצמם הרבו להתאונן ולהתריע על-כך, ובפרט נגד ההרגל לתקן בגופי הטקסטים ממש ולא בהערה על גיליונותיהם [...]. אך לא הועילו הרבה.

עדים לכך קובצי התוספות הגדולים והמרובים שנתחברו במהלך המאות הי"ב-י"ג, ואשר אחד ממנגנוניהם העיקריים, לצד הסברה והחילוק, הוא הצעת חילופי נוסח בחופשיות רבה **עד כדי כתיבה מחדש של התלמוד** [!]. כל זאת לעומת ההידור והשמירה על מסורת כתבי-היד בתחום התרבות הספרדי, אשר חכמיהם הגיהו בספרות חז"ל לעתים רחוקות ועל סמך כתבי-יד קדומים שהוחזקו מוסמכים ובדוקים בידם.

[...] מה שמשתקף כאן הוא תוצאה ישירה של **הכפפתה של ההלכה הכתובה אל המנהג החי והמסורת הרווחת בעל-פה** [=שוב מלים יפות למינות ולהחלפת התורה-שבעל-פה במנהגי הסכלות הפרו-נוצריים המעוותים], **ובעקבותיה התאמת הכתוב אל המנהג כדי שיחיה**

בהארמוניה עמו [=לכפירה, למחיקה, לביטול ולסילוף התורה-שבעל-פה הוא קורא: הארמוניה? ארוך יהיה הוא וחבריו!]. עם התפשטות העיון בתלמוד הבבלי ולימודו באשכנז, הורחב השימוש בטכניקה זו גם למקומות שבהם היה ההישג דיאקטי בלבד".

עד כאן דבריו של תא-שמע המתעתע, אשר מכשיר את תהליך החרבת דת האמת!

מדבריו עולה אפוא, שיהדות אשכנז זייפה דת חדשה, דת של הלכות וחוקים, חדשים מקרוב באו, אשר מבוססים על המנהגים הרווחים שלהם – מנהגי "אזור הנוחות", ויותר נכון לומר: מנהגי "אזור המינות" האשכנזי. וכדי לתת תוקף לדת החדשה, הם סילפו ושיבשו מקורות קדומים כדי להביא מהם "ראיות" למנהגי "אזור הנוחות" ו"אזור המינות" שלהם. משל למה הדבר דומה? לסימון מטרה ורק לאחר מכן שרטוט דרך ההגעה לאותה המטרה.